

дирътъ на батареята и офицеритѣ му. Щомъ ги видѣ, той се изправи на едната си ржка, заговори нѣщо на френски, но отдалече се чуваха само отдѣлни думи. Наближиха го. Той бѣше измжченъ и бледенъ. Успокоиха го, дойдоха санитарнитѣ да го превържатъ. Следъ това командирътъ на батареята го запита за вчерашния бой.

— Ахъ, вчера! — заговори той съ мжка — вчера ние вече бѣхме увѣрени въ победата. Видѣхме, че позицията се напусна и огньтъ се прекрати. Влизахме въ окопитѣ... и изведнѣжъ...

Той спрѣ, като че нѣмаше сила да продължи.

— Изведнѣжъ тоя неочакванъ огнь, тоя картечъ право въ лицата... И тая конница. Ah! c'était terrible, c'était extraordinaire!

На бледното му лице се изписа отчаяние и болка, цѣлото му тѣло потръпваше. Но не ранитѣ му го болѣха: въ паметта му отново възкрѣсваше ужасътъ на вчерашния день.